

Sygn. akt: I C 1239/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 19 lipca 2013r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Krajewska

Protokolant: K. K.

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2013r.

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej, (...) S.A. w W. na rzecz powódki, A. P. kwotę 4.614,49 zł (cztery tysiące sześćset czternaście złotych czterdzieści dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 575,12zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje powódce uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 173,53 zł, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 197,34 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn.akt IC 1239/12

UZASADNIENIE

Powódka, A. P. (poprzednie nazwisko B.) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej, (...) S.A. w W. kwoty 8.672,18 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 1.200 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w dniu 23 maja 2012r. jej auto A. nr rej. (...) zostało uszkodzone w wypadku drogowym z winy użytkownika dróg, który posiadał ubezpieczenie obowiązkowe u strony pozwanej. Strona pozwana przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 4.835 zł, które zostało wypłacone. Powódka nie zgodziła się z wysokością przyznanego jej odszkodowania, które uznała za zaniżone i w związku z tym, w dniu 16 lipca 2012r. zwróciła się do strony pozwanej o wypłatę pełnego odszkodowania, wskazując na jego zaniżenie. Strona pozwana pismem z dnia 30 lipca 2012r. odmówiła powódce wypłaty żądanej kwoty, podnosząc, że odszkodowanie zostało prawidłowo wyliczone. Na skutek zdarzenia uszkodzone zostały części oryginalne zamontowane w pojeździe fabrycznie, przez co w ocenie powódki również oryginalne części powinny być zainstalowane na skutek naprawy powypadkowej. Powódka w oparciu o kalkulację strony pozwanej, akceptując zakres rzeczowy napraw ustalony przez stronę pozwaną, sporządziła wyliczenie kwoty odszkodowania, przyjmując stawkę roboczogodziny w kwocie 100 zł oraz 100% wartości części

zamiennych, co zostało zawarte w żądaniu zapłaty z dnia 16 lipca 2012r. Do tak wyliczonej kwoty powódka doliczyła należny VAT w stawce 23%, która to kwota stanowiła wysokość dochodzonego roszczenia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła, że postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone w sposób rzetelny, a wypłacona powódce kwota 4.835,30 zł odzwierciedlała rzeczywistą wartość szkody. W kalkulacji naprawy zostały uwzględnione części oryginalne, jak też zamienniki niezbędne do naprawy szkody, a stawka roboczogodziny odpowiadała średniej stawce warsztatów naprawczych w miejscu zamieszkania powódki. W niniejszej sprawie nie zostały przedstawione dokumenty potwierdzające naprawę auta, a tym samym nie został wykazany koszt przywrócenia samochodu do stanu technicznego przed wypadkiem. Strona pozwana zastosowała urealnienie cen części zamiennych, gdyż wypłata pełnego odszkodowania wartości części zweryfikowanych do naprawy, prowadziłaby do bezpodstawnego wzbogacenia powódki. Zastosowane w kosztorysie ceny usług były średnimi, stosowanymi przez zakłady naprawcze w okręgu zamieszkania powódki. Nadto, zgodnie z obowiązującymi przepisami, oryginalne części zamienne o porównywalnej jakości są tymi samymi elementami co części autoryzowane i brak podstaw do uznania, że wykonana przy pomocy tego rodzaju części naprawa będzie poza ceną różnić się od naprawy wykonanej za pomocą części autoryzowanych przez producenta. Zastosowanie więc części oryginalnych o porównywalnej jakości gwarantuje w ocenie strony pozwanej pełne przywrócenie pojazdu do stanu sprzed powstania szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 maja 2012r. powódka, A. P. jechała swym samochodem marki A. (...) nr rej. (...) drogą publiczną w P. do miejsca swej pracy. Samochód powódki został wówczas uderzony, w jego lewą część, przez samochód marki M. nr rej. (...) poruszający się tą samą drogą, a którego kierujący spowodował to zderzenie pojazdów wskutek nieprawidłowej zmiany pasa ruchu.

Samochód sprawy w/w szkody był w dacie tego zdarzenia ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej tj. w (...) S.A. w W..

W wyniku powyższego zdarzenia drogowego w samochodzie powódki zostały uszkodzone błotnik tylny podlegający naprawie oraz podlegające wymianie błotnik przedni lewy, drzwi przednie lewe, lusterko zewnętrzne lewe, obręcz ze stopów lekkich przednia lewa. Wartość szkody w pojeździe powódki, w tym koszty części zamiennych oraz robocizny wyniosły łącznie kwotę 9.449,79 zł netto, a po doliczeniu 23% podatku VAT kwotę 11.623,24 zł brutto.

Samochód powódki wcześniej, przed zdarzeniem z dnia 23 maja 2012r. posiadał uszkodzony błotnik tylny prawy i tylne prawe drzwi, które były jednakże naprawione jeszcze przed wyżej wymienioną kolizją drogową.

Po zdarzeniu z dnia 23 maja 2012r. powódka nie dokonała naprawy swego pojazdu, który został jej następnie skradziony i którego przez to obecnie już nie posiada.

Powódka w przypadku naprawy swego, powyżej wskazanego pojazdu posiadała możliwość odliczenia od kosztów naprawy podatku VAT, w związku z tym, że pojazd był zarejestrowany w związku z prowadzoną przez powódkę działalnością gospodarczą.

DOWODY : dołączone akta szkody nr (...),

oświadczenie sprawcy zdarzenia k.6 akt,

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej K.

G. k. 57-67 akt,

zeznania powódki, A. P. k.83 akt.

W dniu 25 maja 2012r. powódka, A. P. zgłosiła stronie pozwanej, (...) S.A. w W. szkodę w swym pojeździe marki A. (...) nr rej. (...), wynikłą ze zdarzenia drogowego z dnia 23 maja 2012r.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacji szkody, strona pozwana pismem z dnia 23 czerwca 2012r. powiadomiła powódkę o ustaleniu i przyznaniu odszkodowania tytułem naprawienia szkody zaistniałej w pojeździe powódki w wyniku powyższego zdarzenia w kwocie 4.835,30 zł.

Pismem z dnia 16 lipca 2012r. pełnomocnik powódki zawiadomił stronę pozwaną, że powódka nie zaakceptowała kwoty przyznanego odszkodowania, gdyż przyznana kwota została zaniżona i dlatego pełnomocnik powódki pismem tym wezwał stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powódki kwoty 8.672,18 zł, w tym podatku VAT, w terminie 14 dni od otrzymania tego pisma, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Pismem z dnia 30 lipca 2012r. strona pozwana poinformowała pełnomocnika powódki o odmowie wypłaty dalszych, żądanych należności i o możliwości skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

DOWODY: dołączone akta szkody nr (...).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w części było zasadne, a przez to w części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art.415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z art.822 §1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Okolicznością bezsporną w przedmiotowej sprawie był fakt, że strona pozwana, (...) S.A. w W. była zobowiązana wobec powódki, A. P. do naprawienia szkody powstałej w pojeździe powódki marki A. (...) nr rej. (...) w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 23 maja 2012r., na podstawie wiążącej stronę pozwaną ze sprawcą tej szkody drogowej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W przedmiotowej sprawie kwestię sporną między stronami stanowiła wysokość należnego od strony pozwanej powódce odszkodowania z tytułu naprawienia szkody w wyżej wymienionym pojeździe.

Zgodnie z art.363§1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, a zgodnie z §2, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Jak wynikało z akt szkody strony pozwanej nr PL (...), w trakcie postępowania likwidacyjnego strony ustaliły, że naprawienie szkody nastąpi poprzez wypłatę przez stronę pozwaną powódce odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem należnego odszkodowania.

W ocenie Sądu przy uwzględnieniu opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej K. G. wydanej w przedmiotowej sprawie, co do stwierdzonych przez biegłego uszkodzeń w pojeździe powódki i faktycznych kosztów naprawy tych uszkodzeń, kwota odszkodowania wypłacona przez stronę pozwaną powódce tytułem naprawienia szkody nie była odpowiednia i w części została zaniżona.

W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu opinii biegłego, który określił jakie elementy samochodu powódki uległy uszkodzeniu w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 23 maja 2012r. i jakie były faktyczne, rzeczywiste koszty ich

naprawy, a przez to naprawienia szkody w tym pojeździe poprzez doprowadzenie go do stanu poprzedniego, roszczenie powódki o dalszą, wyższą część odszkodowania było w pełni uzasadnione.

Faktyczne koszty naprawy samochodu powódki jak wynikało z opinii w/w biegłego, jak też ustaleń Sądu dokonanych w oparciu o powyższą opinię biegłego, wynosiły kwotę 9.449,79 zł netto oraz kwotę 11.623,24 zł brutto, a nie jak ustaliła strona pozwana w kwocie 4.835,30 zł netto.

W ocenie Sądu opinia biegłego w powyższym zakresie zasługiwała w pełni na uwzględnienie, gdyż została wydana w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania, według najlepszej wiedzy biegłego, specjalisty w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego, uwzględniała faktyczne ceny części zamiennych niezbędne do zastosowania przy naprawie pojazdu powódki oraz średnie stawki roboczogodziny należne zakładowi naprawczemu za wykonanie naprawy pojazdu powódki. Żadna także ze stron nie zakwestionowała powyższych ustaleń opinii biegłego co do wysokości kosztów naprawy samochodu powódki, a więc kosztów należnego powódce od strony pozwanej odszkodowania tytułem naprawienia szkody.

Biegły sądowy, K. G. w wydanej w przedmiotowej sprawie opinii prawidłowo w ocenie Sądu ustalił w oparciu o materiał dowody zgromadzony w sprawie, jakie elementy pojazdu powódki uległy uszkodzeniu, które z nich podlegały wymianie, a które jedynie naprawie.

Biegły także prawidłowo przyjął, że do dokonania kalkulacji szkody należało przyjąć wartość elementów samochodu powódki do wymiany według cen oryginalnych części zamiennych oraz średnie koszty robocizny przy wymianie tych części, jak też naprawie.

Nadto, w ocenie Sądu, to do powódki jako uprawnionej poszkodowanej, a nie strony pozwanej, należał wybór czy samochód po szkodzie będzie naprawiany przy użyciu oryginalnych części zamiennych, czy też innych nieoryginalnych.

Jak wynikało bowiem także z opinii biegłego, zastosowanie przy naprawie samochodu powódki części zamiennych nieoryginalnych nie dawało gwarancji przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Nadto, części uszkodzone w pojeździe powódki były częściami oryginalnymi, a przez to powódka posiadała uprawnienie do dokonania naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych.

Stron nie wiązała żadna umowa, która zobowiązywałaby powódkę do dokonania powyższych napraw przy użyciu innych części niż oryginalnych producenta, czy części używanych, które nie dałyby gwarancji jakości napraw i przywrócenia przez to samochodu do stanu poprzedniego z przed szkody.

Dlatego też Sąd przyjął, że strona pozwana powinna była wypłacić powódce należne odszkodowanie w wysokości umożliwiającej dokonanie napraw pojazdu po szkodzie, przy użyciu oryginalnych, nowych części producenta.

Jak wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. sygn.akt IIICZP 80/11 cyt.: Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”.

Strona pozwana nie wykazała w toku niniejszego postępowania, aby zastosowanie do naprawy pojazdu powódki oryginalnych części producenta, w jakikolwiek sposób zwiększyło wartość tego pojazdu w stosunku do tego, jaka była ta wartość przed kolizją drogową z dnia 23 maja 2012r.

Dlatego też, koszt naprawy pojazdu powódki, a przez to naprawienia szkody i przywrócenia tego pojazdu do stanu z przed kolizji z dnia 23 maja 2012r. Sąd ustalił na kwotę 9.449,79 zł, w oparciu o opinię biegłego K. G., uwzględniając ceny oryginalnych części zamiennych i średnie stawki robocizny.

Sąd ustalił należną powódce od strony pozwanej kwotę tytułem naprawienia szkody w pojeździe w kwocie netto, a nie brutto. Powódka bowiem, jak wynikało z akt szkody strony pozwanej oraz z zeznań powódki składanych na rozprawie przed Sądem, była płatnikiem podatku VAT, uszkodzony samochód był wykorzystywany przez powódkę do prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. W związku z tym, powódka miała możliwość odliczenia podatku VAT przy naprawie tego auta po szkodzie i przyznanie powódce przez to zgodnie z żądaniem pozwu odszkodowania w kwocie brutto doprowadziłoby w ocenie Sądu do bezpodstawnego wzbogacenia powódki kosztem strony pozwanej.

Dlatego też, Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego K. G. z ustalił, że faktyczna szkoda w pojeździe powódki w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 23 maja 2012r. wyniosła kwotę 9.449,79 zł, jaką to kwotę przez to strona pozwana była zobowiązana wypłacić powódce tytułem naprawienia szkody.

Strona pozwana natomiast wypłaciła powódce dotychczas odszkodowanie w kwocie 4.835,30 zł, a przez to nadal jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki dodatkowo kwoty 4.614,49 zł tytułem niewypłaconej części należnego odszkodowania.

Dalsze roszczenia powódki co do zapłaty na jej rzecz wyższego niż ustalił Sąd odszkodowania nie były zasadne w związku z okolicznościami wskazanymi we wcześniejszych rozważaniach.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I i II sentencji niniejszego wyroku.

Orzeczenie w zakresie należnych odsetek ustawowych jak w punkcie I sentencji wyroku Sąd wydał w oparciu o art.14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124 poz.1152 z 2003r.) w zw. z art. 481 kc, gdyż powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej w dniu 25 maja 2012r., strona pozwana powinna była wypłacić w całości należne odszkodowanie w terminie ustawowym 30 dni od daty zgłoszenia szkody, a więc do dnia 25 czerwca 2012r., a powódka wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych od dochodzonej należności głównej od dnia 1 sierpnia 2012r., a więc od daty gdy strona pozwana pozostawała już w opóźnieniu z zapłatą należności głównej wobec powódki.

Orzeczenie o zwrocie należnych kosztów procesu jak w punkcie III sentencji wyroku Sąd wydał w oparciu o art.100 kpc, obciążając tymi kosztami strony stosunkowo, w związku z tym, że strony częściowo uległy co do swych żądań, powódkę w 53,21%, a stronę pozwaną w 46,79%.

Orzeczenie o nie uiszczonych kosztach sądowych w zakresie części wynagrodzenia biegłego sądowego jak w punkcie IV i V sentencji niniejszego wyroku Sąd wydał w oparciu o art.113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167 poz.1398 z 2005r.), także obciążając tymi kosztami strony stosunkowo, w udziałach jak w punkcie III sentencji wyroku.